ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΟΙ ΑΠΑΧΘΕΝΤΕΣ ΝΕΚΡΟΙ

ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ H. STEIN

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο κύριοι, εἶπεν ὁ νεοϋορκέζος ἰατρὸς, καθηγητὴς Στόνε. Ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθημεν λόγω τῆς κλοπῆς τῶν πτωμάτων νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰς μελέτας μας, μένομεν ἀκόμη πρὸ αἰνίγματος. Ἂν καὶ δὲν ἐπιθυμῶ αὐτὸ ποσῶς διὰ τὰ δυστυχῆ θύματα ἐν τούτοις ἐλπίζω, ὅτι πολὺ ταχέως πρὸς τὸ γενικὸν συμφέρον θὰ μᾶς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ συνεχίσωμεν τάς παρατηρήσεις μας ἐπὶ νέου τινὸς θύματος.

Ἐκάθησε ἔπειτα εἰς τὴν θέσιν του εἰς τὸ τέλος τῆς τραπέζης, ποῦ ἦτο εἰς τὸ δωμάτιον τῶν συνεδριάσεων τοῦ Δημοτικοῦ νοσοκομείου.

Μετὰ τοῦτον ἔλαβεν τὸν λόγον ὁ διευθύνων ἰατρὸς τοῦ νοσοκομείου Δρ. Πάρκερ.

—Κύριοί μου ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς Ζὰκ Χόλστεν, εἰς τὸν ὁποῖον εἴχατε τὴν καλωσύνην νὰ ἐπιτρέψητε, ὅπως παραστῇ κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἀπηύθυνε πρὸς ἐμὲ μίαν ἐρώτησιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπήντησα ἀρνητικῶς. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ θέμα τοῦτο θεωρῶ ἀρκετὰ σπουδαῖον, διὰ νὰ ἀποφασίσω μόνος μου, σᾶς παρακαλῶ ἀξιότιμε κύριε συνάδελφε ὅπως λάβητε καὶ σεῖς θέσιν ἀπέναντι του. Εἶναι μέχρι σήμερον γνωστὸν κανὲν μέσον διὰ τοῦ ὁποίου νὰ ἐπιτυγχάνεται μία κατάστασις τεχνικῶς νεκροφανείας;

Ὁ Στόνε ἐκίνησε τὸ κεφάλι του.

—Ὄχι, κύριε Χόλστεν. Δυστυχῶς ἡ ἐπιστήμη μας φορεῖ ἀκόμη τὰ παιδικά της ὑποδήματα καὶ δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ διαπιστώσῃ τὴν ὕπαρξιν ἑνὸς τοιούτου μέσου. Διηγοῦνται, ὅτι εἰς τὰς τροπικὰς χώρας μεταξὺ τῶν ἀγρίων ἀκόμη φυλῶν εἶναι γνωστὸν ἕνα δηλητήριον, ποῦ προκαλεῖ νεκροφάνειαν. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ φυλάττουν τὸ μυστικόν τους καὶ ἔτσι δὲν μποροῦμε νὰ διαπιστώσωμεν ἂν πράγματι ὑπάρχει ἕν τοιοῦτον μέσον. Ἀλλὰ μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω, πῶς ἤλθατε εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν;

—Ἀξιότιμε κύριε Καθηγητὰ, εἰς τὸ ἐπάγγελμά μας μᾶς περνοῦν ἀπὸ τὸν νοῦν καὶ αἱ πλέον ἀδύνατοι δυνατότητες καὶ μάλιστα ὅταν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐξετάσωμεν τὰς περιπτώσεις ταύτας ὄχι ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως. Εἶμαι ὑποχρεωμένος καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, ἐφ' ὅσον δὲν πείθομαι περὶ τοῦ ἐναντίου, νὰ νομίζω, ὅτι πρόκειται περὶ φόνου.

Ὁ Καθηγητὴς ἐγέλασε εὐγενικά, καὶ ἀπήντησε, ὀλίγον ὅμως εἰρωνικά.

—Ἀξιότιμε κύριε Χόλστεν, ἀναμφιβόλως τὸ πλανᾶσθαι εἶναι ἀνθρώπινον. Πλὴν διὰ τοὺς 31 αὐτοὺς ἀνθρώπους δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι ἀπέθανον θάνατον φυσικόν.

Ὁ Χόλστεν ὑπεκλίθη εὐγενῶς, χωρὶς νὰ πιστεύῃ ὅμως εἰς τοῦτο ἐνδομύχως.

Ἡ συνεδρίασις ἔλαβε τέλος. Οἱ ἰατροὶ ἀπεχωρίζοντο δύο δύο, τρεῖς τρεῖς καὶ ἐξηκολούθουν μεταξύ των τὴν συζήτησιν.

—Ἐθαύμασα χθὲς τὴν ὑπέροχον περιο-

χὴν τοῦ μέρους ἔνθα ἐφυλάσσοντο οἱ νεκροὶ ἐστράφη ὁ Χόλστεν πρὸς τὸν Δρ. Πάρκερ. Ὅταν ἐπῆγα εἰς τὸ μέρος αὐτὸ διὰ τὴν ἀνακριτικὴν ἔρευναν μοῦ ἔκαμεν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἡ καλὴ κατάστασις τῶν δενδροστοιχιῶν.

—Ναί, ἤθελα νὰ ἀπαλλάξω τοὺς διαβάτας ἀπὸ τῆς θέας τοῦ λυπηροῦ αὐτοῦ κτιρίου καὶ διέταξα καὶ ἐφύτευσαν ἐξαιρετικῶς ὑψηλὰ δένδρα.

—Ἂν ὅμως τά κόψετε τώρα, ὅπως καὶ συνέβη, δὲν θὰ ἐπιτύχετε τοῦ σκοποῦ σας.

—Νὰ κόψω τοὺς κλάδους; ἀλλὰ πῶς σᾶς ἦλθεν ἡ ἰδέα αὐτή; τὸν ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ ἰατρός.—Διότι κατὰ τὴν δίοδόν μου ἐκεῖθεν εἶδα παλαιοὺς κομμένους κλάδους κάτω εἰς τὸ ἔδαφος.

Ἀλλ' αὐτὸ ἔγινεν ἐν ἀγνοίᾳ μου. Ἐγὼ ἀπεναντίας ἀπηγόρευσα τὴν κοπὴν καὶ ἑνὸς μόνον κλάδου.

Ὁ Χόλστεν ἔγινε σκεπτικός, πρέπει νὰ τὸ ξανακοιτάξω τὸ πρᾶγμα εἶπεν, ἐδῶ θὰ πρόκειται περὶ ἄλλης συνεχείας, ἐψιθύρισε. Μία ἀδελφὴ νοσοκόμος ἐπλησίασε τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὸν ἰατρὸν καὶ τοῦ εἶπε κάτι εἰς τὸ αὐτί. Ὁ ἰατρὸς ἔντρομος ἀνετινάχθη. Ἔπειτα ἐσηκώθη.

—Κύριοι μου, εἶπεν, αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔφεραν εἰς τὸ νοσοκομεῖον μίαν νεαρὰν γυναῖκα, ποῦ κατὰ πιθανότητα ἠσθένησε ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἀσθένειαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ τὰ προηγούμενα θύματα. Κύριε καθηγητὰ ἐπιθυμεῖτε νὰ μὲ συστήσητε εἰς αὐτήν;

—Ἐπιτρέψατε ὅπως ἀπὸ ἐπαγγελματικοῦ ἐνδιαφέροντος σᾶς συστήσω καὶ ἐγώ! ἐπενέβη ὁ Χόλστεν.

—Μὰ βέβαια. μὰ βέβαια, ἔ-σπευσε ὁ Πάρκερ νὰ συγκατανεύσῃ.

Οἱ τρεῖς κύριοι διέσχισαν τὸν μακρὺν διάδρομον πρὸς τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε ἐγκατασταθῇ ἡ Γκέγκιτ Τέν. Καθ' ὁδὸν εἶπεν ὁ ἰατρὸς εἰς τὸν Χόλστεν:

—Εἶναι λυπηρὸν ποῦ δὲν ἦλθε σήμερον καὶ ὁ Δρ. Γιουάν. Εἶναι πολὺ καλὸς καὶ προσεκτικὸς συνάδελφος. Ὁ Χόλστεν τὸν ἤκουε μετὰ προσοχῆς.

—Ὁ Γιουὰν ἐργάζεται ἐδῶ!—Μάλιστα, Πολλάκις μάλιστα μὲ ἀντιπροσωπεύει. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴν εἶναι ἀπασχολημένος μὲ ἐνδιαφέροντα πειράματα. Δοκιμάζει διάφορα δηλητήρια εἰς ζωντανὰ ζῶα.

Πιστεύετε, ὅτι εἰς τὰ πειράματά του χρησιμοποιεῖ καὶ ἀνθρώπους νεκροὺς ἢ ζωντανούς;

—Ὁ Πάρκερ ἐκίνησε κατὰ τρόπον ἀποτροπιαστικὸν τὸ κεφάλι του: «Ἀδύνατον! Πῶς σᾶς ἦλθεν αὐτὴ ἡ τρελλὴ σκέψις!» καὶ ἐστα μάτησεν.

Ἤδη εἶχαν διασχίσει τὸν διάδρομον καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς.

Ἡ Γκέγκιτ Τὲν δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπανεύρει τὰς αἰσθήσεις της. Ὁ Μπέρκ ἐκάθητο κατατρομαγμένος σένα κάθισμα κοντὰ εἰς τὸ κρεββάτι. Μόλις οἱ τρεῖς κύριοι εἰσῆλθον, ἐπήδησεν ἐπάνω:

—Βοηθῆστε μέ βοηθῆστε μὲ ἐφόναξε μὲ τρέμουσαν φωνὴν καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν Χόλστεν. Δὲν μπορεῖτε σ ε ῖ ς νὰ μὲ βοηθήσετε; Ὁ Χόλστεν ἐκοίταξε τὴν γυναῖκα ποῦ ἦτο ἐξαπλωμένη εἰς τὸ κρεββάτι.

—Νὰ μποροῦσα μόνον, εἶπεν σιγά. Θὰ τὸ ἔκανα πολὺ εὐχαρίστως. Ἐλᾶτε Μπέρκ, ἐνῶ οἱ κύριοι ἰατροὶ θὰ προβαίνουν εἰς τὴν ἐξέτασιν διηγηθῆτε μου πῶς συνέβη, καὶ ἔτρά βηξε τὸν ζωγράφον εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου.

Ἐνῶ ὁ Μπέρκ διηγεῖτο εἰς τὸν Χόλστεν τὰ διατρέξαντα ὁ Πάρκερ καὶ ὁ Στόνε ἐξήταζον τὴν ἀσθενῆ. Ἡ Γκέγκιτ ἔκειτο πρὸ αὐτῶν χωρὶς κανὲν ἴχνος ζωῆς. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας εἶχαν σταματήσει. Οἱ πνεύμονες δὲν εἰργάζοντο πλέον.

—Κάθε βοήθεια εἶναι περιττὴ, ἡ νεαρὰ γυναίκα εἶναι νεκρὰ, εἶπεν ὁ καθηγητὴς Στόνε.

Ὁ Πάρκερ ἐξήτασε πάλιν ὅλας τὰς λειτουργίας τοῦ σώματος. Ἔπειτα ἐσηκώθη.

—Ναί, εἶναι νεκρά. Καὶ ἄλλο θῦμα!

Ὁ Μπέρκ μόλις ἤκουσε τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις ἐξέβαλε μίαν κραυγὴν καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος ἐμπρὸς εἰς τὸ κρεββάτι τῆς ἡ φωνὴ του ἐσταμάτησε μνηστῆς του,

—Ἀγάπη μου, ἀγάπη μου, ἐθρηνοῦσε, μόλις συνῆλθε, σὺ τὸ πᾶν μου σ' αὐτὸν τὸν κόσμον! Ὄχι δὲν εἶσαι πεθαμένη—Ἄνοιξε πάλιν τὰ μάτια σου, σὺ ἀγάπη μου..... καὶ ἀπὸ τὸν πόνον.

Ὁ Χόλστεν ἐπλησίασε σιγὰ, τὸν ἀπελπισμένον καὶ τὸν ἐκτύπησε ἐλαφρὰ εἰς τὸν ὦμον,

«Φτωχέ μου φίλε, σύνελθε συμμετέχω μὲ

ὅλην μου τὴν καρδιάν εἰς τὴν λύπην σου. Ἴσως νὰ ἦτο ἀναγκαῖον καὶ αὐτὸ τὸ θῦμα, διὰ νά τεθῶμεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ ἐγκλήματος. Διότι καὶ αὐτὸ ἐδῶ εἶναι ἔγκλημα!

Ὁ Μπέρκ ἐπετάχθη ἐπάνω. Ἐκοίταξε καλὰ τὸν Χόλστεν.

—Ἔγκλημα; εἶπεν

Ὁ Χόλστεν κατένευσεν. Ἔπεται ἐστράφη πρὸς τοὺς ἰατρούς.

—Κύριοι μου πιστεύω, ὅτι εἰς μάτην ζητεῖτε ἐδῶ τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας. Ὅλα τὰ ἀνθρώπινα αὐτὰ θύματα δέον νὰ ἀποδοθῶσι εἰς ἕν ἀπὸ τὰ πλέον ἀποτρόπαια ἐγκλήματα. Σᾶς παρακαλῶ νὰ φυλάξετε ἐδῶ μέχρις αὔριον τὸ βράδυ τὸ πτῶμα τῆς νεαρᾶς αὐτῆς γυναικὸς ὑπὸ τὴν αὐστηροτέραν ἐπιτήρησιν. Ἐλπίζω, τότε νὰ δυνηθῶ νά σᾶς δώσω μερικὰς ἐξηγήσεις.

—Μὰ σεῖς νεαρέ μου φίλε, ἐστράφη πρὸς τὸν Μπέρκ, βοηθῆστε με, μείνατε ἐδῶ.

Ὅσον λυπηρὸν καὶ ἂν εἶναι νὰ βλέπετε διαρκῶς τὸ πτῶμα τῆς μνηστῆς σας, μὴ φύγετε οὔτε διὰ μίαν στιγμὴν ἀπ' ἐδῶ. Προσπαθήσατε ν' ἀγωνισθῆτε κατὰ τοῦ ὕπνου μέχρις ὅτου ἐπιστρέψω.

Τώρα θὰ μεταβῶ εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Μπάνκ διὰ νὰ κάμω ἀνακρίσεις.

Ὁ Μπέρκ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀπήντησε:

—Θὰ ἀκολουθήσω τὰς ὁδηγίας σας. Δύνασθε νὰ μείνετε τελείως ἥσυχος.

—Μήπως δὲν θά ἦτο ἄσκοπος καμία προσπάθεια ἐπαναφορᾶς εἰς τὴν ζωήν ; ἐστράφη ὁ Χόλστεν πρὸς τὸν Δρ. Πάρκερ.

Αὐτὸς ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ἐκοίταξε ἐρωτηματικὰ τὸν Στόνε.

—Καθὼς καὶ προηγουμένως σᾶς ἀνέπτυξαν θὰ ἦτο μάταιον. Ἢ μήπως πιστεύεται εἰς τήν σωματικὴν ἀνάστασιν; Ὁ Στόνε ἐγέλασε εἰρωνικά.

—Ὑπῆρξαν ἤδη πολλάκις κατ' ἐπίφασιν μόνον νεκροὶ κύριε καθηγητά, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς εἶχον θεωρηθῆ ὡς πραγματικὰ νεκροί, ἀπήντησεν ὁ Χόλστεν μέ κάποιαν δόσιν πικρίας. Ἐχαιρέτησε καὶ ἀπῆλθεν.

Εἰς τὴν ἔξοδον συνηντήθη μέ ἕνα ὑπηρέτην τοῦ τραπεζίτου Μπάνκ.

Τόν ἐσταμάτησεν.

- Τί συνέβη.;

—Ἡ Δις Τσόε ἀπέθανε! ἐφωναξε μὲ ταραχὴν ὁ ὑπηρέτης.

Ὁ Χόλστεν ἐκτύπησε τὸ πόδι του.

—Πολὺ ἀργά.! εἶπεν, φωνάχτε τὸν ἰατρὸν. Πήγαινε κατ' εὐθεῖαν εἰς τοῦ κυρίου Μπάνκ.

(Ἀκολουθεῖ)